

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al Asociațiunii institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: În țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: **Constantin Popp.**

□

Redactor: **Dr. Mihai Velciu.**

Sumarul:

Dela „Solidaritatea”: Convocare. — Francul francez. — Situația. — Nici o politică a creditului. — Aplicarea legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane. — Dela „Solidaritatea”: Aviz. — *Cronica*: Refacerea creditului, Credite pentru meseriași. Contagiunea devalorizării. Bursa după devalorizarea. Bursa de valori. — *Bilanș*: „Solidaritatea”. Asociațiune de Institute Financiare ca însoțire.

„SOLIDARITATEA”

ASOCIAȚIUNE DE INSTITUTE FINANCIARE CA ÎNSOȚIRE.

CONVOCARE.

Băncile membre ale asociației sunt rugate să participe prin reprezentanții lor autorizați la

Adunarea generală ordinară,

care se va ținea **Duminecă, 8 Noembrie 1936, orele 9 1/2 a. m.,** la Cluj, în sala festivă a Camerei de Industrie și Comerț, str. Mareșal Foch, cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. *Darea de seamă a consiliului de administrație, citirea raportului consiliului de censored pentru gestiunea anului 1935, prezentarea Bilanșului și a Contului Profit & Pierdere încheiate per 31 Decembrie 1935;*
2. *Descărcarea consiliului de administrație și a consiliului de censored pentru gestiunea anului 1935;*
3. *Alegerea noului consiliu de administrație;*
4. *Probleme actuale;*
5. *Taxele de membru pentru anul 1936;*
6. *Propuneri și interpelări.*

Orăștie, 6 Octombrie 1936.

ss. **Dr. Aurel Vlad**
președintele „Solidarității”.

Băncile, cari din motive de economie, nu pot trimite reprezentanți, sunt rugate să trimită procură semnată la regulă pentru a fi reprezentate de persoane, cari vor lua parte la adunare. Procurile se vor trimite până la 7 Noembrie 1936 la Sibiu pe adresa „Solidarității” sau la Cluj pe adresa Băncii Centrale.

Francul francez.

Devalorizarea francului francez deși a apărut ca un eveniment considerabil, nu a surprins în chip deosebit pe nimeni. Mai mult, nici nu a fost considerată ca o măsură de ordin pur economic. Factorul politic joacă aici un rol într'adevăr important. Considerațiile economice nu îndrituiau o devalorizare și împrejurările în Franța erau cu totul altele decât acelea cari au determinat la rândul lor devalorizarea lirei sterline și a dolarului. Înțelegerea franco-anglo-americană, e numai un pretext, numai pentru a distrage atenția publicului dela adevăratul scop al devalorizării. Numai un guvern Blum, putea face acest lucru, și după grevele dela începutul guvernării sale și cari nici acum nu s'au terminat, această măsură servește la mărirea anarhiei. O dovadă pentru țările de ordine sau cele cari doresc ordinea că regimurile politice cu legături prea strânse cu Moscova, nu vor putea conduce nici când o țară pe drumul drept al progresului și mulțumirii cetățenilor ei.

Într'adevăr, pentru Franța efectele reale ale devalorizării însemnează o pierdere care lovește în primul rând pe micii economisători, astfel:

Emisiunea de valori și obligațiuni ale statului francez și a institutelor oficiale de credit, reprezintă 339 miliarde franci și cari în urma devalorizării aduc o pierdere cetățenilor francezi cari au avut încredere în creditul statului, de 113 miliarde franci, sau aproape 700 miliarde Lei.

Reducerea acoperirii biletului de bancă face pe deținătorii celor 85 miliarde de bilete de bancă în circulație, să piardă 18 miliarde. Banca Franței, pierde prin reevaluarea stocului de aur și preluarea diferenței de către stat, 16 miliarde. Deci o pierdere de 150 miliarde franci francezi, fără să mai amintim pe deponenții băncilor. Această pierdere o suportă numai simplul cetățean francez, care nu face politică și nici nu a speculat la bursă contra francului și beneficiază de aceste pierderi numai guvernul Blum care își acoperă astfel deficitul bugetare.

Devalorizarea făcută de celelate țări, e o molipsire în primul rând și o măsură necesară de apărare, uneori, măsură care în nici un caz nu le bucură căci nu pot câștiga nimic. Pe deoparte fiindcă aproape toate țările devalorizând, situația rămâne ca și înainte, deci nu pot beneficia de eventualele avantajii ale devalorizării, cum a fost cazul cu devalorizarea lirei sterline și apoi operația s'a făcut pe neașteptate și deci nu au putut face pregătirile necesare și lua toate măsurile care se cuvin în astfel de împrejurări. E deci normal ca operația să le aducă mai multe desavantajii decât câștig.

Pentru noi, devalorizarea francului francez și a celorlalte valute e o pierdere destul de mare, în special pentru exportatori. Astfel pierd exportatorii cari au contracte de livrare de cereale și cherestea și nu au livrat încă marfa. Pierdere evaluată la aproximativ 150 milioane Lei. Banca Națională pierde și ea ceva prin reducerea valorii stocului de devize, pierdere de aproape 80.000.000 Lei.

În schimb importatorii câștigă și acest avantaj lovește indirect industria indigenă care în ultimul timp ajunsese la o dezvoltare destul de interesantă, prin scăderea cursului Leului pe piețele străine și deci urcarea prețurilor în interior.

Câștigă însă micul econom, acela care a avut încredere în Leu, spre deosebire de cei cari conducând deseori ei înșiși treburile țării, nu au avut încredere în însăși ceea ce ei făceau și au dus bani grei peste graniță în Elveția. O rară ocazie când omul de treabă e răsplătit.

E interesant, în tot acest complex, fermitatea Leului nostru, care lucru cred e datorit faptului că guvernării noastre nu se prea ocupă de soarta lui. În orice caz noi nu avem nimic de câștigat de pe urma unei eventuale devalorizări a Leului pe piața internă, iar pe cea externă e destul de scăzut ca să nu mai fie nevoie să-l scădem. Scăderea unor valute face chiar o ajustare a Leului nostru pe piața externă la cursurile dinainte de scăderea lui.

Dr. N. N. PETRA.

Situația.

Evenimentul care preocupă în deaproape toate cercurile noastre economice este devalorizarea francului francez.

Actul devalorizării a produs pe piața românească o adevărată senzație. În special, a provocat panică în rândurile exportatorilor de cereale, cari au diferite tranzacții încheiate, iar altele în curs de executare.

Devalorizării francului francez i-a urmat imediată devalorizare a florinului olandez și a francului elvețian. Acest eveniment, adus la ordinea de zi, în modul și momentul cel mai neașteptat, a provocat o stare de incertitudine, în ce privește soarta monedei noastre și a tuturor celorlalte monede, cari sunt mai mult sau mai puțin legate de monedele devalorizate.

A urmat câteva zile de haos și îngrijorare în ce privește repercusiunile defavorabile ce le poate avea această măsură asupra economiei noastre naționale.

Dar, după ce devalorizarea a fost desăvârșită, se pare, însă, că eventuale pagube la tranzacțiile încheiate, vor putea fi evitate.

Înainte de a ne ocupa de moneda noastră, de această problemă financiară care se discută atât de mult, să facem un scurt istoric al evenimentelor economice-financiare internaționale, cari au precedat devalorizarea francului francez.

După anul 1929, când aproape toate țările își stabilizaseră moneda, se prevedea un echilibru durabil în schimbul monetar și de mărfuri.

N'a trecut mult timp și Anglia, în anul 1931, a rupt brusc acest echilibru, devalorizând lira sterlină.

În anul 1933, Statele Unite ale Americii, a urmat exemplul Angliei, sub aceleași presiuni a necesităților de ordin economic.

Astfel s'a format două grupe mari:

a) deoparte țările cari au abandonat etalonul aur, în frunte cu Anglia și Statele Unite din America și b) dealtă parte, țările credincioase etalonului aur, în frunte cu Franța, Elveția și Olanda.

Deci existau două mari concepții financiare. În prejurările economice au dus la biruință concepția primului grup de țări. Căci în ultimul timp 36 de state aveau moneda devalorizată și beneficiau de o colă de 60 la sută din valoarea comerțului mondial, în timp ce țările blocului aur deabia mai participau cu 40 la sută.

Prin urmare, Anglia și Statele Unite ale Americii au abandonat etalonul aur depreciindu-și moneda, sub presiunea necesității de a produce o înviore a comerțului și producției.

Aceste două state cu monedă scumpă își plas. u cu mari greutate produsele lor, mai ales pe piața țărilor cu monedă slabă. Și de aci rezulta o reducere a capacității de concurență, o micșorare a exportului,

cu repercusiuni asupra producției naționale, asupra comerțului, creditului privat și public, asupra finanțelor, muncii etc.

Anglia și Statele Unite ale Americii ca să înlăture greutatea amintite aci, și-au devalorizat moneda. Rezultatele au fost din cele mai bune. Astfel, în Anglia, față de 1931, în 1935 stocul aur a sporit dela 120,8 la 192,8 milioane lire sterline, indicele comercial a crescut dela 91,6 la 104,7, iar pasivul balanței comerciale a scăzut dela 646 la 270 milioane lire sterline.

În Statele Unite, între anii 1932—35, indicele producției a crescut dela 57,7 la 77,5, rezervele de aur dela 4.505 la 9.100 milioane dolari și indicele prețurilor agricole dela 67,4 la 107,8.

Franța, dimpotrivă, în ultimii cinci ani a înregistrat: o reducere la indicele acțiunilor dela 76,4 la 48,5, la venitul turismului dela 6.900 la 4.500 milioane franci, la indicele de producție dela 97,6 la 73,2, la export dela 419 la 210 milioane și o creștere a datoriei publice dela 271 la 340 milioane franci. Și nivelul prețurilor a înregistrat în Franța, față de Anglia, U. S. A. etc., o urcare de cca 30%.

În consecință, din cauza valorii ridicate a francului, exportul Franței s'a diminuat, marfa franceză fiind mult prea scumpă.

De pe urma reducerii exportului, a avut de suferit producția națională, numărul șomerilor a sporit simțitor, rentabilitatea capitalurilor a slăbit, multe din ele fugind peste graniță. Conform bilanțurilor Băncii Franței, în ultimele 3 luni au emigrat 800 milioane franci, iar în ultimii 2 ani au eșit din Franța 30 miliarde franci.

Pe lângă aceste fenomene de ordin economic, au intervenit în viața economică a statului francez și fenomene de ordin politic, cari au produs mari perturbări. Astfel, guvernul frontului popular a promis spor de salarii, crearea unei case de pensii pentru invalizii de război și a unui fond de șomaj, revalorizarea produselor agricole etc. etc., toate acestea necesitând sume considerabile și deci o importanță și simțitoare urcare a cheltuelilor bugetare.

Cum această sporire de cheltueli, prin noi impozite era imposibil de realizat, în mod fatal ar fi dus, mai curând sau mai târziu, la o devalorizare forțată a francului, cu consecințe grave pentru viața economică a Franței.

În situația aceasta economiștii francezi cred că e mai preferabilă o restabilizare prin devalorizarea francului.

Interesul urmărit de guvernul francez prin devalorizare este evident. Guvernul trebuia să ajungă la reducerea datoriei publice, care este enormă și ia lichidități imediate și absolut necesare tezaurului.

Devalorizarea francului francez, s'a făcut cu sprijinul unui acord monetar între Franța, Anglia și Ame-

rica, acest acord este menit să împiedice speculațiunea pe care ar fi provocat-o devalorizarea francului și a celorlalte monede ce i-au urmat.

* * *

În primele momente de panică pe piața noastră circulau felurite șvonuri despre iminenta devalorizare a Leului. Alarmanții aceștia susțineau că moneda noastră fiind garantată, în afară de aur, de o importantă cantitate de devize forte, dintre care francul francez, cel elvețian și florinul olandez, stabilitatea Leului nostru este astfel sdruncinată.

Ori, cum Leul nu are nici o legătură directă cu francul, efectele devalorizării acestuia asupra monedei noastre trebuie să fie neexistente.

De altfel pentru a liniști publicul nostru, dl Ministru de Finanțe Mircea Cancicov s'a pronunțat cu hotărâre din primul moment, împotriva oricărei tendințe de alarmă pe piața noastră din cauza devalorizării francului francez.

Menținerea stabilității monetare rămâne dogma guvernării actuale a spus dl Ministru de Finanțe Mircea Cancicov, exprimând prin aceasta atitudinea hotărâtă a guvernului.

Toate cercurile economice dela noi au primit cu bucurie atitudinea hotărâtă a guvernului împotriva devalorizării Leului.

E de semnalat în fine că piața noastră s'a calmat. După câteva zile de alarmă se observă un început îmbucurător de liniștire. Fuga capitalurilor în investiții imobiliare, acțiuni, efecte etc. a încetat. Guvernul punând capăt șvonurilor a determinat reluarea activității economice normale, întreruptă scurt timp de oarece lumea nu era suficient orientată.

De altfel opinia publică și-a dat repede seama că a devaloriza în condițiuni asemănătoare, sub influența exemplului francez, ar însemna să nu înțelegem realitățile. Căci nici o apropiere nu se poate stabili între moneda noastră și francul francez.

Iar o nouă devalorizare oficială a Leului, va trebui să aibă drept consecință, creșterea cheltuelilor bugetare, o dezorganizare a întregii așezări financiare a statului și ar provoca dezordine și turburare în viața noastră economică.

Iată și declarația făcută reprezentanților presei de dl Ministru Mircea Cancicov în numele guvernului: „Ținem să mulțumim presei pentru noua dovadă ce a dat că știe să aprofundeze problemele economice și să servească cu patriotism interesele naționale.

În unanimitate, presa a susținut politica monetară a guvernului, înțelegând și transmițând opiniei publice convingerea că Leul nu a fost și nu este influențat de acordul monetar internațional.

Rămâne guvernului să privească cu solitudine și să studieze cu toată atențiunea repercusiunea devalorizării unor monede străine asupra comerțului ex-

terior sub forma angajamentelor anterioare acestei noi situațiuni.

Chestiunea aceasta interesează deopotrivă atâtea alte țări europene și piața mondială așa că guvernul, care va ține seamă în orietarea sa de celeritatea, care stă la baza comerțului va avea puțința ca măsurile ce se vor impune în apărarea economiei naționale să nu fie nici pripite, nici singulare, ci în acord cu măsurile ce se vor lua — cu privire la angajamentele în curs — de toate celelalte state deopotrivă interesate.

D. M. Cancicov, Ministru de Finanțe a expus în ședința consiliului de miniștri care s'a ținut în 6 crt., situația creată la noi în urma devalorizării monedelor din blocul aur.

Ministru nostru de finanțe a arătat cari sunt cauzele cari au determinat devalorizarea acestor monede. Printre aceste cauze, cea mai importantă e cea a dispariției prețurilor. S'a făcut o aliniere în sensul echilibrării prețurilor.

La noi, — a spus dl Cancicov, — problema nu se pune astfel. Noi am ajustat deja moneda noastră națională la nevoile comerțului intern și extern, așa că o aliniere în sensul echilibrării prețurilor nu e necesară.

Ministru de Finanțe a precizat însă că se impun unele ajustări în ce privește regimul comerțului exterior.

Aceste ajustări sunt în funcție de măsurile ce vor lua țările cari au devalorizat moneda lor națională.

Cursul Leului trebuie menținut, a încheiat dl Cancicov, aceasta fiind politica cea mai sănătoasă în actualele împrejurări.

Expunerea d-lui Cancicov a primit aprobarea întregului guvern.

D. Gh. Tătărescu, Prim Ministru, după terminarea consiliului a plecat la Sinaia spre a raporta Suvranului cele hotărâte de consiliul de miniștri.

Asupra celor discutate s'a dat presei următorul

Comunicat

Consiliul, întrunit sub președinția d-lui Gh. Tătărescu, a examinat proiectele de legi cari vor fi supuse desbaterilor corpurilor legiuitoare în sesiunea ordinară.

Dl Ministru Cancicov, a făcut consiliului o largă expunere a executării bugetului în curs în legătură cu situația generală financiară creată în urma devalorizării unora din monedele străine, rezumând politica guvernului în următoarele cuvinte:

Menținerea echilibrului bugetar și a cursului monedei naționale, — ajustată [deja la necesitățile comerțului interior și exterior, — se impune în viitor cu aceeași putere ca în trecut.

I. O.

Nici o politică a creditului.

În articolul de fond al marelui ziar „Universul” din 28 August a. c., sub acest titlu, este relevată completa desinteresare a Statului față de una din cele mai primordiale probleme ale economiei naționale, aceea a reorganizării pe baze sănătoase a creditului românesc.

Conducătorii noștri n’au înțeles — sau nici nu vreau poate să înțeleagă — că o activitate economică normală nu se poate concepe măcar, fără credit.

În Franța guvernul, împins de o mulțime de motive sociale, a fost nevoit să greveze cu sacrificii speciale întreprinderile economice, ca reducerea orelor de lucru, majorarea salariilor, etc. compensând aceste sacrificii prin asigurarea de credite acordate cu garanția Statului francez, până la suma de 3 și jum. mili arde franci, plus alte credite speciale, acordate numai cu 0,3%⁰ întreprinderilor exportatoare, expuse la pagube din cauza concurenței străine.

La noi guvernele, în urma prăbușirii unui însemnat număr de organizațiuni de credit, n’au avut nici o politică a creditului, pentru motivul că n’au avut nici o concepție de organizare a creditului cu nevoile statului nostru.

Simple promisiuni și declarațiuni — așa cum s’a obișnuit — nu ajung pentru a scoate din impasul în care se găsește economia națională.

Aplicarea legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA II.
Decizia No. 1036—35. Preșidenția dlui Th. Radu cons.

Cheltuelile de judecată născute după 18 Decembrie 1931 sunt supuse conversiunii? Soluție negativă.

CURTEA :

Având în vedere că din sentința supusă recursului rezultă că judecătoria Seletin, prin încheierea din 4 Mai 1934, a admis execuția silită, cerută de intimatul Anczei Birkenfeld a Cheim, pentru suma de Lei 2.371 reprezentând cheltueli de judecată.

Că debitorul făcând cerere de suspendare a execuției, pe motiv că cheltuelile de judecată sunt accesoriile unei creanțe mai vechi de 18 Decembrie 1931 și deci beneficiază de legea pentru lichidarea datoriilor, aceiași judecătoria, prin încheierea din 9 Iunie 1934 respinge cererea.

Că numitul debitor atacând cu apel (recurgere) această încheiere tribunalul Rădăuși, prin sentința Nr. 490—23 Iulie 1934 respinge apelul (recurgerea) ca nefondată.

Că declarând recurs în contra acestei sentințe debitorul Boruh Birkenfeld susține, prin motivele de casare formulate, că tribunalul a violat legea nesocotind principiul general potrivit căreia cheltuelile fiind un accesoriu al creanței: trebuie să se bucure de aceleași avantagii ca și aceasta; ori cum creanța principală beneficiază de legea conversiunii, aceiași soartă trebuie să aibă și cheltuelile de judecată. Că această violare de lege rezultă și din art. 2 din legea conversiunii, care prevede că toate datoriile născute până la data de 18 Decembrie 1931, sunt convertite, deci și cheltuelile de judecată, obținute chiar posterior legii după cum se arată prin regulamentul legii.

Având în vedere că din sentința adusă în recurs rezultă, că tribunalul pentru a soluționa în modul mai sus arătat apelul (recurgerea) făcută de urmărit constată în fapt și motivează că din dosar rezultă că cheltuelile pentru care se exercită urmărirea contra recurentului, nu sunt cheltueli aferente unei creanțe, că recurentul fiind urmărit de intimat în dos. E. 3750—31, a făcut acțiune în opoziție, susținând, că s’a împăcat cu intimatul și deci urmărirea este inadmisibilă; că această acțiune, introdusă la 22 Aprilie 1932, a fost respinsă prin cartea de judecată din 27 Octombrie 1932, iar recurentul a fost condamnat la plata de cheltueli de judecată născute după 18 Decembrie 1931, cari nu pot fi socotite ca un accesoriu al creanței de fond, ci derivă dintr’un proces făcut în urma acestei date.

Considerând, că întrucât din cele expuse rezultă că tribunalul a făcut o bună aplicație a textelor de lege și principiilor generale în materie, fiind stabilit că cheltuelile de judecată, cari formează obiectul urmărei, în speță au fost acordate intimatului Anczei Birkenfeld, într’un proces pornit de către recurent contra celui dintâi, la 22 Aprilie 1932 — deci în urma datei de 18 Decembrie 1931 — motivele de casare sunt reîntemeiate, urmând a se înlătura și deci recursul a se respinge ca nefondat.

Jurisprudențe fiscale.

CURTEA DE APEL CHIȘINĂU S. II-a.

Deciziune fiscală Nr. 168. Audiența dela 23 Sept. 1935.

Preșidenția dlui Ștefan Gurău, consilier. Prezenți dñii Grigore Zilișteanu, Constantin Sinevici.

Impozitul Comercial. — Art. 31, puncte 10. Scăderea pierderilor.

Scăderea pierderilor efective se poate face dreptul din beneficiul brut, întreprinderea ne fiind obligată de a scade aceste pierderi din rezerva specială pentru creanțe dubioase, deciziunea Comi-

siunii centrale fiscale dată în această privință, fiind în contradicție cu legea.

„Văzând motivul de casare“.

„Exces de putere și violare de lege, comise de Comisia de apel când admite la scădere pierderile de creanțe dubioase, întrucât aceste pierderi nu se pot scădea din venitul brut, fiindcă potrivit art. 32 din l. c. d. Banca are drept a-și crea un fond de rezervă pentru creanțe dubioase, lucru ce rezultă din decizia Comisiei Centrale prevăzută de art. 83 din l. c. d. publicată în „Monitorul Oficial“ Nr. 125 din 1934 p. II care precizează că scăderi din beneficiul impozabil pentru creanțe definitiv pierdute, nu se pot face decât pe calea amortizărilor pentru creanțe dubioase prevăzută de art. 32 din l. c. d.; că Comisia de apel admitând scăderile solicitate de Banca contribuabilă, violează art. 31 care limitează în mod precis scăderile omise, cât și art. 32 care fixează maxima cotei până la care să se poată diminua beneficiul impozabil în acest sens“.

„Având în vedere că din examinarea deciziei supuse recursului, se constată că Comisia de apel pentru a ajunge la soluțiunea adoptată prin considerentele hotărârii sale, pe temeiul art. 31, 32 din l. c. d. și parag. 90 și 262 din instrucțiuni, arătând că venitul net impozabil fiind format din produsele rezultate din operațiunile anului precedent, mai puțin cheltuielile proprii întreprinderii pe acelaș an și eventualele pierderi efective, și rezerva specială pentru creanțe dubioase, fiind două scăderi cu totul distincte, primele privind pierderile suferite realmente din trecut, iar secunde servind la acoperirea pierderilor viitoare, ca consecință a spiritului de prevedere, ele nu pot fi confundate, și ca atare, din venitul net impozabil urmează a fi scăzute, că decizia Comisiei Centrale publicată în „Monitorul Oficial“ Nr. 125 din 1934, p. II, la care se referă fiscal și potrivit căreia pierderile în creanțe definitiv pierdute, nu pot fi scăzute din venitul net impozabil și nu se pot face decât pe calea amortizărilor pentru creanțe dubioase, nu-și poate avea aplicațiunea, arată Comisia de apel, întrucât, pe de parte bilanțul Băncii este încheiat anterior apariției deciziei, iar pe de altă parte, conform paragrafului 262 din instrucțiuni Comisia centrală nu poate da dispozițiuni cari să constituie o adăogare la lege, ci numai norme generale privitoare la constatări, evaluări și aprecieri în determinarea veniturilor impozabile“.

„Considerând că după art. 31 din l. c. d. și par. 90 din instrucțiunile la această lege venitul impozabil este format din produsele rezultate din operațiunile anului precedent, mai puțin cheltuielile proprii întreprinderii pe acelaș an și eventualele pierderi“.

„Că deci, pierderile efective se scad din rezultatele definitive, ale operațiunilor anului precedent, indiferent de cuantumul lor, numai să fie trecute în registre, ceea ce este în cazul nostru, și să fie ade-vărate pierderi, cari în asemenea caz nu pot fi socotite venituri fiind numai o negație a lor“.

„Că, deosebit de aceste pierderi, prin art. 32 legea permite crearea unei rezerve speciale pentru creanțe dubioase, scutită dela impozit dacă îndeplinește condițiunile: a) să fie trecute ca atare în bilanș și b) să nu treacă de 3% din plasamentul de creanțe al întreprinderii“.

„Că deci, pierderile efective și rezerva specială de creanțe dubioase fiind două scăderi distincte prima, privind pierderile din trecut realmente suferite, iar secunda având rolul de a acoperi eventualele pierderi viitoare, aceasta ca o consecință a spiritului de prevedere, ele nu trebuiesc să fie confundate și trebuiesc scăzute din venitul net impozabil“.

„Că deci decizia Comisiei de apel atacată cu recurs este dată conform cu spiritul dispozițiunilor art. 31 și 32 din legea contribuțiunilor directe și par. 90 din instrucțiunile la această lege“.

„Că de asemeni nu s'a comis nici un exces de putere și nici o violare de lege prin nerespectarea deciziei Comisiei Centrale, invocată de fisc, publicată în „Monitorul Oficial“ Nr. 125/934, p. II, deoarece este contrarie spiritului textelor de lege de mai sus, și având și caracter regulamentar și nu de lege, nu putea fi înlăturat“.

„Că mai mult, după par. 262 din instrucțiunile de sub art. 83 din legea contribuțiunilor directe, Comisiunea centrală nu este instanța de judecată între părți și numai un organ ce poate dispune pe cale generală în privința chestiunilor de fapt ce s'ar ivi la aplicarea legii asupra cărora nu s'a putut stabili reguli nici prin lege și nici prin instrucțiunile ei și cari au putere regulamentară și sunt obligatorii pentru instanțele de fond atât timp cât nu contrazic dispozițiunile legii, iar nici de cum să constituie o adăogare la lege, după cum se caută a se face în cazul de față, cât și prin însăși dispozițiunea dată de numita comisiune“.

„Că comisia de apel ar fi putut să examineze dacă pierderile sunt în adevăr efective, însă numai în cazul dacă fiscal ar fi obiectat că aceste pierderi trecute în contul de profit și pierderi nu sunt reale, ceea ce nu s'a făcut“.

„Că, față de cele expuse mai sus, urmează a vedea și decide că Comisia de apel a ajuns la soluțiunea dată fără a comite vreun exces de putere sau violare de lege.“

Dela „Solidaritatea“.**Aviz.**

Rugăm băncile membre să binevoiască a trimite cu urgență posibilă datele statistice cerute cu ultima scrisoare circulară.

Ni se va da:

- 1. Suma totală, pe care nu o pot acoperi față de creditori în termen legal;**
- 2. Termenele precise la cari au nevoie neapărată de părți din suma de mai sus pentru satisfacerea angajamentelor față de creditori. Suma de mai sus se va eșalona deci pe termene, așa precum se eșalonează pe termene obligația de restituire față de creditori.**

Sibiu, 9 Octombrie 1936.

Biroul „Solidarității“.

CRONICA

Refacerea creditului. În primăvară, ziarele anunțau aproape zilnic comisiuni cari lucrează pentru legi de refacere a creditului. Totuși nu s'au văzut nici proiecte decum legi. Pentru toamna aceasta se anunță din nou comisiuni cari și-au pus în gând ca, pentru a nu știu câta oară, să tulbure apele.

S'a spus aici de atâtea ori, în coloanele acestei reviste și în rapoartele „Solidarității“, care e drumul simplu și cinstit pentru refacerea creditului, dar încă nimeni nu a văzut, între conducătorii noștri, să se apropie în mod real, de adevăratele noastre lipsuri. Și încă de data aceasta nu o vor face-o, căci n'a înțeles pe nimeni dintre cei într'adevăr interesați.

Credite pentru meseriași. Ministrul Muncii, studiază de acord cu B. N. R. posibilitatea înființării unui institut de credit pentru micii meseriași. Forma acestui institut ar fi, în principiu, asemănătoare Creditului Industrial actualmente în funcțiune. Ea ar emite obligațiuni pe cari le-ar cumpăra numai micii meseriași.

Forma aceasta de acordare de credite — mereu prin institut nou, neglijând pe cele existente, și înființând mereu forme noi — instituții cu caracter oficial, arată o tendință tot mai bine definită din partea conducătorilor noștri. Aceasta ar fi o tot mai mare

ignorare a sistemului de credit actual, deci în nici un caz o ajutorare a lor, și înlocuirea băncilor private cu organisme de stat.

Deși nu cunoaștem tendințele noiei legi pentru „refacerea creditului“ credem că ea va întări tendința actualei legi bancare de control tot mai riguros și amestec al oficialității în întreprinderile de bancă.

Contagiunea devalorizării. Au devalorizat până acum moneda, în afară de Franța : Elveția, Olanda în acelaș timp cu Franța, apoi Italia și Cehoslovacia, vor să devalorizeze încă Ungaria și Polonia.

Sperăm că nu ne va atinge devalorizarea, prin contagiune, căci lipsă nu avem de ea.

Bursa după devalorizare. La Bursa oficială din București s'au înregistrat după devalorizare, următoarele cursuri :

Francul francez 6,21—6,55 în loc de 9,09—9,16; francul elvețian 31,05—32,64 în loc de 44,82—45,33; florinul 71,90—75,62 în loc de 93,29—94,25; Lira și coroana cehoslovacă nu sunt cotate. Bursele din țările respective nelucrând și devaluarea nefiind încă bine definită.

În târgul liber (bursa neagră), scăderile au fost mult mai mici. Astfel francul francez scade dela 11,15—11,25 la 9,20—9,35; francul elvețian dela 56, la 45; florinul dela 115 la 95; coroanele cehe dela 6,15 la 5,50, iar lira italiană la 10 dela 12,50.

Bursa de valori. În caz de turburări monetare, bursa de valori înregistrează imediat cele mai neînsemnate svonuri. E sensibilă la cele mai mici perturbări și de cele mai multeori prevestește evenimentele. La noi cursul bursei în ultimul timp a suferit modificări importante, mai ales în compartimentul valorilor industriale și bancare. Rentele cu excepția înzestrării (garantată în aur) arată o situație staționară. Cu alte cuvinte bursa arată un început de neîncredere în Leu.

Astfel :

	la 30 Sept.	și la	7 Oct.
Renta exproprierii	44 $\frac{1}{2}$		44 $\frac{1}{2}$
Consolidării 3 $\frac{1}{2}$ %	25 $\frac{1}{2}$		25 $\frac{1}{2}$
Inzestrare mici	56		58
Inzestrare mari	60		62
Desvoltare	30		30
B. N. R.	4.675		4.950
Bca Românească	345		366
STB.	1.425		1.600
Mica	1.320		1.410
Reșița	455		495
Astra Română	770		860

Urcările de mai sus, sunt constante în ultima săptămână și după noi nejustificate mai ales acum când ar trebui cât mai mult calm.

N.

„SOLIDARITATEA“

ASOCIAȚIUNE DE INSTITUTE FINANCIARE CA ÎNSOȚIRE.

Activ.	Bilanț la 31 Decembrie 1935.		Pasiv.		
	Lei	b.		Lei	b.
Disponibil la bănci	155.212	—	Capital de cvote	34.300	—
Titluri românești cotate la bursă	20.000	—	Fond de rezervă	145.912	—
Div. debitori	275.000	—	Fond Bir. de Informații	15.830	—
Mobilier	5.000	—	Div. Creditori	288.304	—
Plas. Fond. Bir. de Informații	15.830	—			
Pierdere	13.304	—			
	484.346	—		484.346	—

Debit.	Contul Profit și Pierdere la 31 Decembrie 1935.		Credit.		
	Lei	b.		Lei	b.
Cheltueli generale	5.932	—	Abonamente	40.825	—
Salare	73.000	—	Inserțiuni	71.137	—
Remunerațiuni	36.000	—	Dobânzi la Cont-Curent	7.248	—
Chelt. redacție „Rev. Econ.“	17.880	—	Dobânzi dela Titluri	890	—
Chelt. tipărirea „Rev. Econ.“	159.088	—	Cotizații dela membri	326.720	—
Chelt. Deplasare și Publicațiuni	105.288	—	Pierdere	13.304	—
Chelt. de Porto	48.038	—			
Impozite	14.898	—			
	460.124	—		460.124	—

Sibiu, 31 Decembrie 1935.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

ss. **Dr. Aurel Vlad**,
președinte.

ss. **Constantin Popp**,
vicepreședinte.

ss. **Ionel Comșa**.

ss. **Adrian Cristea**.

ss. **Dr. Mihai Măreș**.

ss. **Dr. Nicolae Petra**.

ss. **Dr. Octavian Popp**.

ss. **Soțronie Roșea**.

ss. **Dr. Mihai Velieiu**.

Subsemnatul Comitet de censori am examinat conturile prezente și le-am aflat în ordine și în consonanță cu registrele.

Sibiu, 15 Aprilie 1936.

ss. **Iosif Albon**.

Iuliu Enescu.

ss. **Leon Baneu**.

ss. **Dr. Nicolae Mareu**.

ss. **Dr. Octavian Sglimbea**.